

JOHN TINELL

Kurainen, Pietari

Pikku Mari

ja

Onneton Eetu.

Toimitti ja kustansi

F. R.

Hinta 5 penniä.

Tampereen

Kaupunginkirjasto

1.564 A. L. H. Tampereella,

W. G. Jansson & Kumpp. kirjapainosja 1895.

20 -

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Pikku Mari ja onneton Getu.

Pienenessä, puhtaassa tuvassansa istui matami M. pienen Marin kanssa. Liedessä paloi walkea. Hienoinen talikynttilä paloi puhtaalla pöydällä, jonka ääressä matami M. istui ja luki Raamattua. Pöydän toisessa päässä istui Mari ja katseli loistavin silmin kuvaa, jonka hän nykyään oli saanut herrastalon palvelustyttöltä. Palvelustyttö piti hyvin paljon tästä orpolapsesta. Pikku Mari oli niitä lapsia, joita waiwaihoidon kustannuksella oli lähetetty kaupungista maalle hoidettaviksi. Matami oli ottanut Marin luoksensa kahdeksi wuodeksi, mutta aikoi pian jättää hänen muille: sillä matamin poika, joka asui äitinsä tykönä, ei kärsinyt pientä tyttöä eikä tahtonut että matami pitäisi häntä. „Sillä“, sanoi hän, „hän on aina tiellä.“ Pikku Mari parha! Nyt hän oli niin onnellinen! Kuwa osoitti kaksi enkeliä, joista toisella oli palmuoksa kädessä waatetettu wal-

koisiin vaatteisiin, ja rauhasta loistavien silmin, toinen oli pudottanut palmuoksansa maahan ja piiloitti kasvonsa taimaan väriseen harsoonsa. Palwelustyttö oli sanonut, että enkeli itkee. Mari meni hiljaa matamin tykö ja sanoi: „Täti, minkätähden enkeli itkee?“

„Hän itkee, kun ihminen tekee syntiä; waan näetkös, kuinka iloinen tuo toinen enkeli on? Jumala antaa kaikille lapsille enkelin. Kun lapsi rakastaa Jesusta, niin enkeli iloitsee, jos lapsi käy synnin tietä, niin enkeli itkee. Se on Cetun enkeli, joka itkee, iloinen enkeli on sinun enkelisi, pikku Mari. Niin, Cetuhan on nyt pois ja joka päivä“. —

„Missä hän on, Täti?“ — „Hän on eräässä seurassa, jossa ei rakasteta Jesusta“, sanoi matami suruisena. Mari oli waiti. Matami sytytti lyhtynsä ja meni ruokkimaan ja lypsämään lehmäänsä. Mari istui vähän aikaa hiljaa. Hänen pienet, kalpeat kasvonsa ilmaisivat, ettei hänen mielenjä ollut iloinen. „Cetu, tädin Cetu, on seurassa, joka ei rakasta Jesusta, eikä hän tiedä, että hänen enkelinsä itkee“, ajatteli

Mari. Minun täytyy mennä sanomaan hänelle sen", sanoi hän itselleen. "Getu on ravintolassa; palvelustyttö sanoi sen matamille."

Mari otti nuttunsa naulasta, sitoi liinan päähänsä, otti kalliin kuwan käteensä ja avasi oven.

Wielä kerran katseli hän lämmintä takkavalkeata; ja niinkuin jonkun takaa ajamana juoksi hän ulos kylmänä talvi-iltana.

Tuhansia tähtösiä tuikki pienelle tytölle, kylmä pohjoistuuli poltti hänen kasvojaan ja lumi narisi hänen jalkainsa alla. Noheasti juoksi hän eteenpäin kaitaa metsäpolkua, joka johdi kylään. Matka oli pitkä matamin tuwasta ravintolaan, ja tie läwi metsän läwitse. Maria ei ajatellut tien pituutta, ei kuinka lämmin tupa oli, eikä hän peljännyt käydä yksin metsässä.

Hän unohti kaiken muun paitsi tämän ikävän asian, ettei kukaan ollut sanonut Getulle hänen enkelinsä itkewän sitä, että hän Uudenwuoden aattona oli seurassa, joka ei rakastanut Jesusta. Tuuli tuli aina rajumaksi. Mari rupeji palelemaan jaloistaan.

Kuwan pisti hän muttunsa alle. Nyt rapisi kuivien puiden oksissa. Mari katseli ympärilleen, olisiko susi lähellä. Eipä ollutkaan. Se oli waan herrastalon suuri koira, joka tunsi pikku Marin, sillä koira oli usein seurannut palvelustyttöä matamin luokse. Nyt seurasi se tyttöä. Oi, kuinka pitkä tie sentään oli! Hän tunsi itsensä wäsyneeksi, niin omituiseksi, kuin wähän jähmettyneeksi pakkasesta.

Hän ponnisti viimeiset woimansa, ja rompastui tien mutkassa, lankefi ja löi päänsä terävään kiveen. Mari koetti nousta ylös, mutta turhaan, hänen woimansa olivat lopussa; rakkaan kuwan painoi hän rintaansa ja waiptui kylmälle hangelle. Mutta täytyikö hänen kuolla pakkasessa talviyönä? Ei, hänen paras ystävänsä Jesus oli kyllä lempein katsein seurannut häntä tiellä. Hän oli myöskin lähettävä apua oikeaan aikaan. Tuolla tulee muutamia nuorukaisia, he hyväilevät huolettomina ja naurawat matkallaan. „Mitä tuolla makaa,“ sanoi viimein se, joka kulki ensimmäisenä. „Pieni tyttönen! Tule Cetu katsomaan! Duhhan se pikku

Mari?" — Eetu Mattsson oli todellakin noitten hilpeitten nuorukaisten joukossa. Hän hämmästyí, kun hän tunsi pienen tytön. Niecekö hän kuollut, oli ensimmäinen ajatuksensa, ja nuolena sattui häneen sydämetön käytöksensä syytöntä Maria kohtaan. Hän otti Marin käsiwarfilleensa ja koetti lämmittää hänen käsiänsä. „Mä ota enkeliä," sanoi lapsi, joka ei ollut aivan tunnoton, „minun täytyy wiedä se Eetulle".

„Kuinka tulit tänne, Mari? Kysyi Eetu nyt. „Di Eetu, oletko finä se", kysyi tyttö ja löi kätensä hänen kaulaansa, painoi päänsä hänen rintaansa vastaan ja kuisiasi: „Täytyihän minun tulla sanomaan finulle, että enkelisi itkee, kun menet sellaiseen seuraan, joka ei rakasta Jesusta. Tule kotiin, sinun enkelisi on niin suruisaan."

Marin pää waipui Eetun olkapäille eikä hän enää puhunut. Sanomaton tuska waltasi nuorukaisten, joka ei ollut häjy waan fewyhtmielinen. Lasta oli rakkaus pakoittanut lähtemään ulos saattamaan rauhan sanomaa hänen sielullensa. Hän olisi uhrannut

elämänsä sen eteen, joka oli ollut niin sydämetön häntä kohtaan! Ja sydämensä pohjasta rukoili Cetu nyt: „Di Jumala, suo hänet jäädä elämään, että saan kiittää häntä:“ Nyt oli selwänä hänen edessään, miten pahasti hän oli wiettänyt viime joulunpyhät. „Di Herra, anna minulle anteeksi ja armahda minua“, kaimui toistamiseen hänen sielunsa syvyydestä. Ja hän, joka on sanonut: „Joka minun tykööni tulee, sitä minä en heitäjulos,“ kuuli Cetunkin rukouksen.

Woi kuwata mielessään matamin surun, kun hän sisääntullessaan ei löytänyt Maria. „Minne on lapsi mahtanut mennä,“ ajatteli hän ja sytytti lyhdyn, mennäkseen yllisille katsomaan, jos Mari mahdollisesti olisi mennyt sinne ja loukannut itseään. Samassa kuuli hän askeleita ulkoa, ja owi aukeni. Kuinka hämmästyikään hän, kun näki poikansa ja pikku Marin hänen sylissänsä. „Äiti, auttakaa saamaan lasta eloon, oi, auttakaa, äiti“, huusi Cetu. Matami pani pienokaisen wuoteelle ja rupesti hieromaan häntä lumella.

Mari awasi silmänsä. „Täti,“ sano
hän hiljaa, „minä olen sanonut Setulle
kaikki!“ — „Di pikkui Mari, sinä jät
eloon,“ huudahti Setu. Mari nousi istu
maan. „Katsa, tässä on enkeli,“ sano
Mari. Mutta woi, nyt se oli rutistunut
ja siinä oli reikä. Setu silitti sitä, ja sil
loin nähtiin, että itkewä enkeli oli rikki.
Suruisena katseli Mari sitä, mutta kun
Setu lupasi antaa hänelle toisen, tuli hän
jälleen hyville mielin.

Nyt tuli ilo matamiin mökkiin. Sukko
otti esille woita, leipää, juustoa ja maitoa.
Kun pieni perhe oli ravittu, kertoivat Mari
ja Setu koko asian. Matami pani kätensä
ristiin ja ylisti sydämestään Herraa, joka
oli saattanut hänen poikansa jälleen kotiin
ja warjellut pikkui Mariin hengen. Silloin
sanoi nuorukainen: „Täti, älkäämme kos
kaan antako pois tätä pikkui tyttöä, sillä hän
oli ase Jumalan kädessä, joka tempasi mi
nut niinkuin kekäleen tulesta. Paljon on
minun kiittäminen Herraa, ja pikkui Maria,
joka on pelastanut minut“. Heidän puhuis

saan oli Mari leikannut pois rikkinaisen enkelin kuvasta ja sanoi sitten Setulle: „Vane nyt tämä seinälle. Ehkä Jeesus otti pois itkevän enkelin, sillä eihän se nyt enään itke, kun Setu on kotona.“ Mutta Setu sanoi hiljaa: „Jumalan avulla en enää saata hyvää enkeliäni murheelliseksi.“ „Kun-
nia olkoon Jumalan“, sanoi Matami, ja niin päättyi pikku Marin Uudenvuodenaatto.

Pieni ystäväni! Tahdotko sinäkin tehdä jotain, saattaaksesi hyvän enkelisi iloisemmaksi?

Ei sinun tarvitse mennä ulos pakkaseen, niinkuin pikku Marin.

Walvo ainoastaan oman sydämesi ajatuksia, ettet tahallasi saata hyvää enkeliäsi murheelliseksi. Sanopas tahdotkos sen?

Jeesus sinua, kallis ystäväni suunnatkoon ja sylihinjä sulkekoon sinua! Hän on uhrannut itsensä sinun edestäsi kuolemaan, on sinut lasteessa omaanseen ottanut; ja hänen haavoissaan sinä olet parattu, suunnattu ja autuas.

Arvo H. Nurme
Tampere - Kirjasto